

Water, water, water ... boven en onder (deel 1)

Zaterdag 23 augustus; een typisch Belgische zomerdag in 2008: grijs, bewolkt, fris, nat! Drie moedigen laden hun kajak op aan de SKK: Martinique, ondergetekende en Ferre. 't Is te zeggen; Ferre komt altijd op het moment dat zijn kajak al op de aanhangwagen ligt. Maar goed. Vertrek richting Niel. Vandaag wordt de Schelde bevaren tussen Moerzeke en Rupelmonde en dan tegenstroom de Rupel op naar Niel.

We komen vroeg zodat we zeker zijn van een plaatsje voor onze kajaks en onszelf. Maar dat was een misrekening. Nog geen vijf minuten na aankomst waren alle vrije plaatsen op de aanhangwagen al bezet met andere boten. Als men onze aanhangwagen maar naar Niel terugbrengt, is er voor mij geen probleem. Nu moeten wij onze kajaks tenminste niet overladen.

Rond 10 uur zet de karavaan zich in beweging. Onder een grijze en druilerige hemel verkassen we naar Moerzeke. De wielertoeristen op het jaagpad moeten slalommen tussen de aangedragen kajaks en het is als voetganger oppassen geblazen om niet van je sokken te worden gereden door een foeterende wielervedelaar.

Er is een steiger bij de instapplaats, maar die ziet er nogal gammel uit. Toch is dit de beste plaats om met zo weinig mogelijk slijk in je kajak te geraken. Eenmaal vertrokken peddelen we over een rustige Schelde, maar nog steeds onder grijze wolken waaruit regelmatig regen valt. En ofwel varen wij erg snel ofwel heb ik veel water in mijn ogen, want als Ferre meldt dat we aan de pauzeplaats zijn, klopt dat niet met mijn kaart. De regen is ondertussen overgegaan in een echte plensbui en ik zie het niet zitten om nu nog natter te worden door uit mijn kajak te kruipen, dus vaar ik verder. Martinique volgt, maar Ferre zijn we kwijt. Die is dringend aan zijne donkere of lichte Leffe toe.

Als het dan toch opklaart, blijken we Temse al te naderen. Hoog tijd om toch eens iets tussen de kiezels te steken. We stappen uit aan een botenhelling. Het is niet mogelijk uit te stappen zonder je vuil te maken, dat nemen we er dan maar bij. Geen café in de buurt, maar de zon schijnt zowaar en dat doet toch deugd. Even later komen er nog twee duozitters naar ons plekje en een man uit Brugge meldt aan zijn kompaan dat hij nooit meer op de Schelde komt varen want ...Al die golven!! Pardon? De Schelde is zo glad als een spiegel en een enkel jacht kan daar nauwelijks verandering in brengen! Waar vaart die kerel dan anders eigenlijk?

Mij een zorg, na een korte break gaan we weer het water op voor het laatste stukje. Zeg maar stuk! Op de Schelde hadden we het tij mee, maar als we de Rupel op draaien, krijgen we het tij tegen. 'Je moet de binnenbochten nemen', had iemand ons gezegd. Dat lukt wel, maar je lijkt gewoon bijna stil te staan. En net dan krijgt Martinique het 'zee-gevoel', maar dan zonder zee. We moeten enkele malen stoppen – en er dan voor zorgen door de stroming niet terug gedreven te worden.

Na een hele tijd boksen komt het eindpunt in zicht. Ik vaar het langs de overliggende oever een stukje voorbij zodat ik mij in de stroming kan keren en mij naar de overkant kan laten uitdrijven. Oef! Dat was toch hard doortrekken om een klein stuk te overbruggen. Het zwaarste deel van de tocht moet dan nog komen: het naar boven sleuren van de kajaks. Ik heb het al zo dikwijls gedaan maar het blijft toch altijd een hels karwei.

Nadat we ons terug in droge kleren hebben gestoken, dragen we de boten naar de aanhangwagen en dan is het wachten op Ferre. Die komt een tijd later in de verte aangepeddeld. 'Tegentij? Weinig van gemerkt', zegt hij laconiek. Zal wel aan die Leffe liggen die hij onderweg gedronken had.

Dit stukje Schelde is wel mooier dan het stuk dat we al meerdere keren gevaren hebben: Sint-Annastrand naar Niel of Doel naar Niel. Alleen dat tegentij is niet echt leuk. Maar 't kan ook niet altijd feest zijn natuurlijk.

Pol.